

opusdei.org

Meditacije: utorak drugog tjedna korizme

Razmišljanja koja nam mogu pomoći u molitvi tijekom korizme.

27.02.2025.

- Dosljedan život koji odražava Krista
- Ispravnost nakane za slavu Božju
- Poniznost nas otvara Božjoj veličini

„NA MOJSIJEVU stolicu zasjedoše pismoznanci i farizeji. Činite dakle i obdržavajte sve što vam kažu, ali se nemojte ravnati po njihovim djelima jer govore, a ne čine” (Mt 23,2-3). U sinagogama je postojala posebna stolica na kojoj bi rabini sjedili dok su tumačili Sveto pismo. U prenesenom smislu, „Mojsijeva stolica“ označavala je učiteljsku vlast rabina, koji su poučavali i tumačili Zakon. No, kako Gospodin jasno pokazuje u Evanđelju, pismoznanci i farizeji postupali su s tolikom nedosljednošću da sami nisu vršili propise koje su nametali drugima.

Jednostavni ljudi, naprotiv, tražili su Isusa upravo zato što je sve što su u njemu vidjeli bilo istinito. Slijedili su ga s oduševljenjem jer je on živio ono što je propovijedao. Dok je Učitelj išao naprijed i otvarao put, farizeji i pismoznanci „vežu i ljudima na pleća

tovare teška bremena, a sami ni da bi ih prstom makli“ (*Mt 23,4*). Isus traži od svojih učenika da prihvate svoj svakodnevni križ (usp. *Lk 9,23*), jer on ide ispred njih noseći najteži križ. Naprotiv, vjerske su vlasti bile stroge prema drugima, a popustljive prema sebi; govorili su dobro, ali u njihovim djelima nije bilo dobrog ploda.

Iako kršćanski život ne znači činiti stvari da bi nas drugi vidjeli, dosljedan život mnogo je snažnije svjedočanstvo od samih riječi. Duh kojim obavljamo svakodnevne aktivnosti u obitelji, na poslu, među prijateljima, ako odražava Kristov mir i radost, postaje autentičan prijenos Evandjelja. „Dosljednost vlastitog života omogućit će našoj braći i sestrama prepoznati Krista, jedinog Spasitelja i nadu svijeta.“[1]

ISUS prekorava vlasti jer su više brinule o vanjskom dojmu nego o istini. „Sva svoja djela čine zato da ih ljudi vide“ (Mt 23,5). Željeli su ljudsku pohvalu, tražili prva mjesta u javnosti i težili za počastima. Sve što su činili bilo je usmjereno na stjecanje ugleda. Živjeli su život nastojeći impresionirati druge, kao da su na pozornici, zadovoljavajući se pukim izvršavanjem vanjskih pravila koja nisu proizlazila iz ljubavi: „slijedili su slovo zakona, ali nisu poznavali njegov duh.“[2]

Prirodno je da nam je stalo do mišljenja drugih, jer živimo među ljudima. Osjećamo potrebu da nas prihvaćaju i cijene oni koji su nam bliski, posebno oni koji nas vole. No ispravna nakana vodi nas da najveći naglasak stavimo na radost koju donosimo Bogu i na dobro koje činimo drugima. Zanima nas da ugodimo ljudima samo u onoj mjeri

u kojoj želimo usrećiti one koje volimo.

Sveti Josemaría rekao je da „ispravnost nakane sastoji se u tome da se ‘samo i u svemu’ traži slava Božja.“[3] To je odlučujuće mjerilo koje bi trebalo voditi naše postupke. „To je pokazatelj koji nas usmjerava kada nismo sigurni što je ispravno učiniti; pomaže nam prepoznati Božji glas u nama. Slava Božja je igla kompasa naše savjesti.“[4] Iako u svom srcu vidimo mnoštvo nakana i želja, ispitivanje motiva zašto djelujemo postupno će nas osloboditi činjenja stvari radi ljudi i donijeti nam mir koji dolazi od djelovanja pred Bogom.

SUOČEN s ponašanjem pismoznanaca i farizeja, naš Gospodin tvrdi: „Najveći među vama

neka vam bude poslužitelj. Tko se god uzvisuje, bit će ponižen, a tko se ponizuje, bit će uzvišen“ (*Mt* 23,11-12). Poniznost je neophodna vrlina kako bi nas Bog mogao ispuniti svojim darovima. „Koracima poniznosti uspinje se u visine neba,“[5] rekao je sveti Augustin. Patrijarh Jakov vidio je u snu ljestve koje su dosezale od zemlje do neba, po kojima su anđeli uzlazili i silazili (usp. *Post* 28,12). Jedan crkveni otac napisao je o tome: „Oholost vodi u pad, a poniznost u uzvišenje... Kad se naše srce ponizi, Bog ga uzdiže do neba.“[6]

Poniznost nam omogućuje da otkrijemo i vlastitu bijedu i vlastitu veličinu. „Poniznost znači da se vidimo onakvi kakvi jesmo, bez šminke i bez pretvaranja. I kad shvatimo svoju bijedu, otvorit ćemo se u Božjoj veličini.“[7] Ovaj ponizan i velikodušan stav ostavlja prostor Bogu da djeluje. Knjiga Izreka uči nas

da poniznost prati mudrost: „S ohološću dolazi sramota, a u smjernih je mudrost“ (*Izr 11,2*).

„Bog želi našu poniznost samo zato da bismo se mi oslobodili vlastitoga ja, pa da bi nas onda On mogao posvema ispuniti; On ne želi da Mu postavimo ikakve prepreke, tako da ljudski govoreći – u našem sirotom srcu bude više mjesta za njegovu milost.“[8] Marija, službenica Gospodnja, kao dobra majka pomoći će nam da iskorijenimo iz srca sve što bi moglo spriječiti Božje djelovanje. Tada će nas On moći sve više obogaćivati svojim darovima.

[1] Papa Franjo, Homilija, 3. kolovoza 2018.

[2] Origen, *Catena aurea*, Homilija 23 u *Mattheum*.

[3] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 921.

[4] Papa Franjo, Homilija, 3. kolovoza 2018.

[5] Sv. Augustin, Propovijed o poniznosti i strahu Božjem.

[6] Sv. Benedikt iz Nursije, *Regula*, pogl. 7.

[7] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 96

[8] *Ibid.*, br. 98.